

Emléket Kisparti Jánosnak!

Karácsonykor mult egy éve, hogy Kisparti János, a szegedi tankerület főigazgatója, ereje teljében, nagy alkotások tervével, eltávozott az élők sorából. Erős egyéniség és nagyvonalú lélek volt és ép azért bizonyos, hogy emléke kitörölhetetlenül él mindazok lelkében, akik szorosabb kapcsolatba kerültek vele. De a legmélyebben és legőszintebben emlékező ember is halandó és esendő! Az emlékezés lángja olyan mint a halottimécses fénye: csak kicsi kört világít meg és alig lobbanó rezdülésében már érezni a végső elmulás melankóliáját. Kisparti János egyénisége többet érdemel ennél a — mulandó emberekhez és tovatűnő időkhöz kötött — emlékezésnél. Olyan emléket kell neki állítani, mely nemzedék során hirdeti majd, hogy nem csak kötelességtudó felelősségét érző hivatalnok volt, járadhatatlan munkaerő, hanem mindenekfölött a rábizott lelkek erőskezü sáfárja, irányítója és eligazítója. Kisparti János nevelő volt, nem hivatalból csak, hanem lelkületének, egyéniségének örök célokra irányuló, filozófián és lélektanon edzett akaratának irányító, parancsoló erejével. Nevelő volt, mert volt mivel nevelnie: maga is megnevelt, kiformálódott emberséget jelentett és nem tudnánk méltóbb emléket állítani neki, mint épen azzal, hogy egy nevelői tettel kötjük össze nevét. Kisparti János szegény emberek gyermeke volt, népi sarj és paraszti sorból küzdötte fel magát a magyar nevelésügy és kultúra egyik legfontosabb őrhelyére. A tehetség jogán ért el, amit elért, állítsunk tehát neki emléket azzal, hogy alapítványt tesszünk a nevére, azzal a céllal, hogy egy kiváló tehetségű parasztfiút olyan összeghez juttassunk, amellyel legalább az első lépést tehesse meg-nagyobb gond nélkül az egyetem felé.

Az alapítvány összegét a tankerület középiskoláinak kellene teremteniök, vallási különbség nélkül, az iskolai ünnepélyek jövedelmének, illetve az ilyen jövedelem bizonyos részének önkéntes felajánlásával. Természetesen annak sincs akadálya, hogy az elhunytak barátai és tisztelői, aztán a tankerület tanári testületei is hozzájáruljanak az összeg megszorításához. Legalább 3000 P-re gondolunk, de ennél nagyobb összeget is elő kellene teremtenünk. A módokról még gondolkodhatunk, de úgy véljük, hogy a tehetség-mentésnek ez a módja — exemplum trahunt! — a legmagátólértetődőbb kötelessége mindnyájunknak. Az alapítványi összeg kamatát sorban kapná a hozzájáruló intézetek arra érdemes, jeles érett, népi származású diákja. Az alapítványt a szegedi tankerület mindenkori főigazgatója kezelné és a tőke szaporításának természetesen később sem lenne semmi akadálya.

Úgy gondoljuk, hogy ezzel az alapítvánnyal Kisparti Jánosnak, a népi sarjnak, a kiváló tehetségnek, a nagy elgondolásokkal sirba szállt főigazgatónak legfőképen pedig a nevelőnek valóban ércnél marandóbb emléket állítandánk.¹⁾

Szerkesztőség.

¹⁾ A Nevelésügyi Szemle szerkesztősége az alapítvány gondolatát igaz kegyelettel és mély hálával veti fel. A kiadóhivatal végzi majd a befolyó összegek (a csekklapon külön feltüntetve: Kisparti alapítvány) nyilvántartását, nyugtázását, illetve rendeltetési helyükre való juttatását.